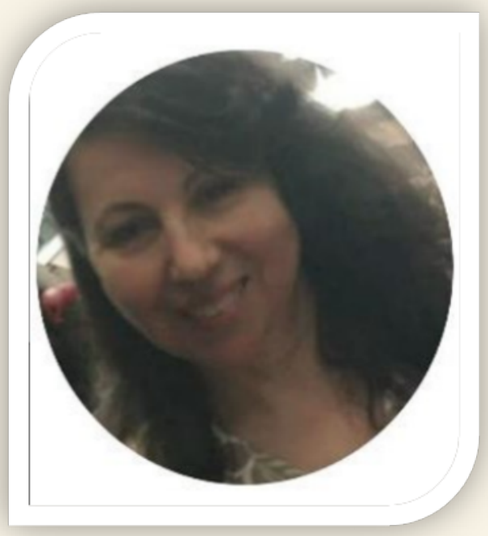
ÇERÇEVEDEN TAŞAN FOTOĞRAF

AYTEN ÇELEBİ

Bir insanla ilk karşılaşmada çeşitli tonlarda esinti olur aranızda.
Çok sıcaktan ayaza varan ya sarıp sarmalayan yahut da itip kovalayan bir haldir bu.
Nedenini bilemezsiniz. Bazen yaklaşmak bazen de hemen uzaklaşmak istersiniz. Sezgileriniz nadiren yanılsa da çoğu kez doğru kanala ve karara denk düşersiniz.
Ne gülüş ne yürüyüş ne sesleniştedir bu sihir.
Yüksek duvarlarınızı aşan ve derin katmanlarınıza ulaşan bakıştadır, bakışta…
Aslında o bakışla, kapalı alanlarınıza ve sizi var eden kalıplarınıza dokunulmuştur ansızın.
Zevkleriniz, yargılarınız, doğrularınız, anılarınız, yaşam tarzınız oradadır ve sanki bir ışık huzmesi gelip aydınlatmıştır.
Bende olduğu gibi…
İşte sıradan günlerden biriydi.
"Ben sizi bu sitede hiç görmedim, yeni mi taşındınız" cümlesiyle başlayan bir tanışıklıktı bizimkisi…
Karşımdaki kadın lotus çiçeği gibi duru ve zarif, şık, bakımlı, sevecendi.
Ansızın içimde uyandırdıklarıyla Küçük Prens'i aklıma düşüren bu tatlı kadın, iki metrelik mesafeden değil de çok uzak bir gezegenden bakıyordu sanki.
Yüzündeki her çizgiden, kıvrık kirpikli ve içli gözlerinden nice kederin ve neşenin demlenmiş izleri akıyordu.
"Yok, hayır ben ilk yerleşenlerdenim, ama mesleğim gereği başka şehirlerdeyim, arada bir gelirim. Bu sefer daha kalıcıyım, bakalım." diye cevapladım gülümseyerek.
Geri çevrilemeyecek kadar içten ve bir o kadar da buyurgan ses tonuyla kapı ve daire numarasını da vererek
"Benim adım Nurhan, sizi birazdan kahveye bekliyorum" deyiverdi.
Elimdeki tasmayı kendime doğru çekerek " köpeğimi dolaştırdıktan sonra gelirim." diye cevap verdim.
Meğer, bitişik blokta çok yakın komşummuş.
Zile bastığımda, Nurhan Hanım tarafından yılları aşan bir dost gibi karşılandım ve buraya son gelişim olmayacağını anladım.
Klasik mobilyalar ve el dokuması halılarla döşenmiş, geniş, aydınlık salonda pencere önündeki koltuklardan birine oturdum.
Halimi hatırımı ve mesleğimi sordu, doktor olduğumu söyledim.
"Aaa ne güzel," diyerek kısa bir şaşkınlık yaşadı, bir şeyler söyleyecekti sanki de başka zamana bıraktı.
Köşe sehpalarının ve büfenin üzerinde düğün, mezuniyet, doğum günü ve kadehlere doldurulmuş özel anların dondurulduğu çeşitli fotoğraflar sıralıydı.
İçlerinden biri çok farklıydı.
Belli ki eski bir zamanın insanıydı ve bu aileyle bağlantısı vardı, ama sanki bana daha yakındı.
Şalvarlı, yemenili, kalın ve uzun belikleri iki yandan göğsüne düşmüş, tombul yüzlü, güzeller güzeli genç kadın, siyah beyaz çekimden bakıyor ve çerçevesinden taşarak, bana çocukluğumu, köyümü, köklerimi hatırlatıyordu.
Bir an tereddütten sonra, kabarmış duygularla ve sabırsızca kim olduğunu sordum.
Gülüşüne biraz hüzün ve daha çok bilgelik katan Nurhan Hanım başladı anlatmaya…
İki yudum kahve derken, komşuluktan öte bir iletişime imkân veren bu güzel ortamda, ona dikkat kesildim ve daha ilk cümlesiyle sanki çok boyutlu bir filme girmiş gibiydim.
Birkaç saat evvel, ihtimalini bile aklımdan geçirmediğim bu buluşmada kahvemizi içerken; sanki bu tek fotoğrafıyla annemle, ablamla, soyumla benzerlikler taşıyan kadının öyküsünü dinlemekteydim.
Hiç yerimden kımıldamadan, bir hayalet gibi, adı geçen yerlere ve yıllara uçarak, çilekeş bir hayatı izledim.
Gökyüzü duru.
Güneş yakıyor.

Derin sessizliği, yapraklar, sürüngenler ve uzaktan ulumalarla bölünen, çıkış yolu hiç görülmeyen uçsuz bucaksız tarlaların orta yerinde, on beş yaşında bir anne çaresiz ve şaşkın, bakıyor öylece…
Biraz ötede, yirmi otuz adım mesafede kayınvalide ot topluyor.
Onun duyamayacağı tonda,
“Şimdi okulda olmak varken burada ha!” diye mırıldanarak keseri yere vuruyor.
Umutlarını, düşlerini, düşüncelerini, hayatına dair tüm itiraz cümlelerini ve yargılarını gömüyor.
Okuyup hâkim olacaktı oysa.
Babası zorla amca oğluna nişanlayınca, Romanya göçmeni olan ve akraba evliliğini onaylamayan babaannesi, büyük bir kararlılık ve yardımla torununu kendi elleriyle köyün yiğit delikanlısı komşu Hamdi’ye kaçırıyor.
Ailelerdeki gerilim azalıp ortalık sakinleştikten sonra yedi gün yedi gece dillere destan bir düğün yapılıyor, nikah kıyılıyor.
Kız Hamdi’yi, kişiliğini seviyor sevmesine ama okuyamayışı ve babadan, abiden destek almayıp anlaşılamayışı, içinde kapanmaz bir yara olup kabuk tutmuyor.
Kaderini değiştiren babaannesi olmasaydı şimdi istemediği biriyle evli olacaktı.
Bu düşünce onu biraz teselli ediyor, ama yine de kendi hayatının çizgisini kendi eliyle çizememiş olmanın sızısını dindirmiyor.
Şimdi, burada, böyle…
Kuşlar uçuyor göklerde.
Ah o kanatlar!
Mevsim yeni başlamışken hem de…
“Sabahın kör saatinde çıkmıştık evden ah!”
Tepeden tırnağına dek yanıyor.
Göğsü sızlarken yer sallanıyor, toprak kayıyor, ağaçlar meyveler saçıyor, her sızlayışta süt yerine gözleri akıyor.
Akşama çok var, su yanıyor, içi yanıyor, hayalleri yanıyor ve bu yangının dumanıysa, damdan dama, bu tarladan o tarlaya ve Anadolu’ya yayılıyor…
Ömre vuran bu döngüde içinde sabırdan ve sıkıntıdan coşup çoğalan ayrık otlarından ameliyatlarla kurtuluyor ilerde.
Ama kadınlık mevsiminden erken kesilmenin bedelini yaşıyor bir de…

Kireç badanalı odanın tahtadan raflarında bakır kaplar sıralı, sedirinde hasır yastıklar dayalı…Köşesinde beşiğine ip bağlanmış, kanaviçeli kundağa sarılmış ve tere, toprağa belenmiş bebek ağlıyor.

Görümce hanım arada bir gelip şerbet ve süt veriyor, ama Zeynep bebek ipin ucundakinin dokunuşunu arıyor.
Yıllar içinde anne hep bağda bahçede, bebekler peş peşe geliyor ve kayınpederin evinde kendilerine düşen tek odada dört çocuk büyüyor.

Bazen yırtık ayakkabılarla okula giden üç kızını ve tek oğlunu tahtadan yer sofrasında besleyip, aynı sofranın üstünde ders çalıştıran anne, içine hazmedilemez lokma gibi çöken okuyamamışlık duygusundan, romanlar, hikayeler okuyarak kurtulmaya çalışıyor.

Yaşıtı sayılan görümceleri okula gidip birer öğretmen olurken, onun payına tarla, ev ve çocuklar düşüyor.

Boş geçen tek saati yok…

Tandırda ekmek yaparken, dikiş dikerken, kazaklar örerken, traktör kullanırken, at binerken görülüyor.

Belinde silahı bile var. Issız alanlarda bir ses duyduğunda tek güç aldığı şey…
Vazgeçmemek ve inanmak da diğer gücü.

Kader ağlarını örüyor…

Yirmi yıl süren köy hayatından sonra şehre gelen ailede, en çok anne dönüşüyor.

Mali müşavir, mecliste kültür sanat müdürü, öğretmen ve profesör ortopedist doktor olan çocuklar yetiştiriyor.
Hamdi Bey’in çalışkanlığı, girişimciliği, ticari aklı ve zekâsı hepsini birden ekonomik açıdan da fazlasıyla kalkındırıyor.

Lüks, konforlu evlerin hanımefendisi ve sitenin birleştirici perisi, özgüveniyle, mertliğiyle herkesi etkilemiş…

Yaşanacak nice çemberden geçmiş çünkü.

Bıraktığı ve ulaştığı hayatı gururla anlatırken ve “Okuycen, okuycen, okuycen”diye tekrarlar yaparken, gümüş çerçevesinden çıkıp oymalı koltuğuna oturuyor.

Salon daha bir güzelleşiyor gözümde.

Ve evet!

Bu bakış o bakış!

Eylül 2026 Ankara